

BAD MOTHER'S BRUILOFT

BAD
MOTHER'S
BRUILOFT

SUZY K QUINN

Bad Mother's serie # 6

Bad Mother's Bruiloft

Bad Mother's serie # 6

Copyright © 2026 Suzy K Quinn

Originele titel Bad Mother's Wedding

Vertaling: Eduard Meinema

Website: www.transfiction.nl

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Suzy k Quinn / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403940755

NUR 333

All rights reserved.

MEI

Vrijdag 1 mei

Alex en ik gaan dit jaar trouwen!

Er is echter een klein probleem: de coronapandemie.

Het Verenigd Koninkrijk is momenteel in lockdown, bruidsboetieks, bloemisten en kerken zijn gesloten en openbare bijeenkomsten zijn verboden. We mogen één keer per dag naar buiten en mogen alleen naar de supermarkt voor essentiële levensmiddelen. Niet alleen chocoladerepen.

Kortom, trouwen is er even niet bij.

Het enige wat op dit moment zeker is, is onzekerheid. Als iemand me vorig jaar had verteld dat we in 2020 allemaal in onze huizen opgesloten zouden zitten om ons te verschuilen voor een dodelijk virus, had ik dat niet geloofd. Ik had ook niet gedacht dat prins Harry de koninklijke familie zou verlaten.

De werkelijkheid is vreemder dan fictie.

Halverwege de ochtend

Het ontbijt was vanochtend een chaos.

Vanwege ingewikkelde, maar Covid-conforme regelingen verblijven ik, mijn driejarige dochter Daisy, mijn

verloofde Alex, Alex' moeder Catrina, Alex' broer Zach, mijn twee zussen Laura en Brandi, mijn neefjes Callum en Bear en mijn ex-militair, eenbenige neef John Boy *allemaal* in het huis van Alex.

Ruimte is geen probleem. Het Dalton Estate is een uitgestrekt landhuis met veel slaapkamers, drie ontvangstruimten, een groot terrein, twee enorme eetkamers en een extra open keuken met eethoek en serre.

We zijn echter een heterogene groep met zeer uiteenlopende ontbijtvoorkeuren.

Alex eet gepocheerde eieren, spinazie en espresso (niet in dezelfde kom) als ontbijt. Daisy en ik eten muesli, fruit en sinaasappelsap (ook weer niet in dezelfde kom).

Mijn neef John Boy en neefje Callum eten Froot Loops, Lucky Charms of Cookie Crisp-ontbijtgranen (soms in dezelfde kom).

Brandi, mijn jongere zus, eet toast met chocoladepasta, en mijn grote zus, Laura, kauwt aandachtig op biologische tomaten met zaadjes.

Laura en Zach's zoon, baby Bear, eet zelfgemaakte guacamole met een glazen fles geitenmelk, en Zach (Laura's partner en Alex' broer) eet een volledig vegetarisch ontbijt.

Oh, en Alex' moeder, Catrina, drinkt twee kopjes zwarte koffie.

Al deze verschillende ontbijtarrangementen maken de keuken 's ochtends druk en stressvol.

We hebben besloten om morgen een ploegendienst in te voeren, wat hopelijk de irritatie en ruzies zal verminderen.

Alex neemt de dienst van 5 uur 's ochtends voor zijn rekening. Hij zal op dat moment helemaal alleen zijn, want

niemand anders is zo dom om voor 7 uur 's ochtends te ontbijten.

Laat in de ochtend

Breaking News: de verloofde van de premier, Carrie Symonds, is bevallen van een zoontje dat Wilfred heet.

Je zou denken dat Boris Johnson, die zijn hele leven Boris heeft geheten, zijn zoon een verstandige naam zou geven. Iets waar je niet mee gepest kunt worden, zoals John of David. Maar ik denk dat een ongebruikelijke naam je sterker maakt. Als kind werd ik gepest vanwege mijn achternaam Duffy, en dat heeft me geleerd hoe ik jongens in hun ballen moet trappen.

15.00 uur

Ik kook vanavond voor iedereen, maar de futuristische keuken van Alex werkt niet zoals het hoort.

De oven, koelkast, magnetron, stoomoven en afzuigkap hebben allemaal uitgebreide en verwarrende digitale interfaces die een schat aan ingewikkelde diensten bieden, maar eenvoudige functies zoals aan/uit/warmer/kouder missen.

Tot nu toe heb ik de oven geprogrammeerd om een kip te braden, de koelkast op superkoeling gezet en de magnetron ingesteld om een niet-bestaande biscuit te ontdooien – allemaal per ongeluk.

Ik ben er nog niet in geslaagd om deze problemen op te lossen, dus mijn volgende plan is om kip en bevroren biscuitgebak te kopen voor het avondeten.

Ik vraag me af hoe het met mijn oude huisje gaat, helemaal leeg en alleen? Soms, als ik door dit enorme huis loop, vijf deuren openmaak voordat ik een badkamer vind en word aangestaard door Alex' enorme, statige fornuis, mis ik het oude huis.

Maar ik raak langzaam maar zeker gewend aan een luxe landhuis. Ik zou alleen willen dat de oven ophield met piepen.

17.00 uur

Ik heb Alex net verteld dat het avondeten misschien wat later wordt omdat de oven me niet mag.

‘Ja, ik heb inderdaad veel gepiep gehoord,’ zei Alex.

Gelukkig heeft hij het gevloek niet gehoord.

Avond

Lekker geroosterde kip met biscuitgebak als toetje. Uiteindelijk heb ik twee kippen geroosterd, omdat John Boy graag eiwitten eet om spieren op te bouwen en vaak een hele kip in zijn eentje opeet.

Ik heb Laura en Zach gevraagd of ze mee wilden eten, maar ze hebben dat om gezondheidsredenen afgewezen. Ontbijten met zeven andere familieleden is genoeg gezelligheid voor één dag.

Laura, Zach en baby Bear verblijven momenteel in het gastenverblijf op het westelijke gazon, en sommige dagen blijven ze onder elkaar. We begrijpen dat allemaal, want baby Bear is nog erg jong, en eerlijk gezegd kan het een nachtmerrie zijn als we allemaal bij elkaar zijn.

Bovendien zouden drie gebraden kippen mijn culinaire grenzen hebben overschreden, en in de magnetron paste maar één biscuitgebak.

Zaterdag 2 mei

Pap belde net met ‘ernstig nieuws’.

‘Sterfgevallen in verzorgingstehuizen zijn toegevoegd aan de Britse coronavirus-sterftecijfers, Juliette,’ zei hij. ‘Het is somber nieuws. Er zijn meer dan 25.000 mensen overleden. Dat is minstens vijftien procent meer dan eerder werd gedacht.

Ik bedankte Pap voor het op de hoogte houden, maar vroeg of hij het dagelijkse nieuws over de sterfgevallen wat kon afzwakken.

‘Mam lag nog niet zo lang geleden op de intensive care met het coronavirus,’ zei ik. ‘Ik heb geen negatieve update in de ochtend nodig om te weten hoe vreselijk dit virus is. Dat weet ik al.’

14.00 uur

Omie Joan heeft net gebeld. Ze is woedend over de niet-gerapporteerde sterfgevallen in verzorgingstehuizen en zegt dat ouderen in dit land niet gewaardeerd worden.

‘Het is een schande’, zei Omie. ‘Ze hebben tot nu toe niet eens *de moeite genomen* om de Covid-19-sterfgevallen in verzorgingstehuizen te melden. Het is alsof ze zeggen dat ouderen er niet toe doen. Het leven is kostbaar, hoe oud je ook bent.’

Maar Omie gedraagt zich niet alsof haar leven kostbaar is. Ze rookt nog steeds 40 sigaretten per dag, ondanks het coronavirus en de gevolgen voor haar longen. En ze is een van die gekke 70-plussers die nog steeds naar de supermarkt gaan, ondanks dat ze een bezorgslot voor kwetsbare personen hebben gekregen.

16.00 uur

Daisy en Callum hebben genoeg van de nationale lockdown en proberen elkaar te vermoorden.

De kleinzielige ruzie begon om 8 uur ‘s ochtends met deultieme kinderachtige belediging: Daisy zei tegen Callum dat zijn tekeningen van eenhoorns op honden leken. Callum reageerde boos en in tranen en zei tegen Daisy dat ze nog niet eens kon *lezen*.

Daisy werd toen rood van woede en wierp zich op haar neefje, waarbij ze zoveel mogelijk van Callums korte, geschoren zwarte haar vastgreep als ze kon.

Callum gedroeg zich als een gentleman en trok niet aan Daisy’s kleine blondbruine krullen. In plaats daarvan hilde hij luid en jammerde: ‘Tante Juuuuulesy. Maaaaammmmmmie. *Ze doet me pijn.*’

Het gekibbel gaat al de hele dag door en zelfs Alex begint zich eraan te ergeren. Eerder vroeg hij me ‘alsjeblieft iets te doen, wat dan ook’, om de kinderen stil te houden tijdens zijn Zoom-gesprek met een collega in het Midden-Oosten.

‘Meneer Nadir heeft zeven kinderen,’ zei Alex kortaf. ‘En ik heb ze nog nooit horen piepen tijdens onze Zoom-

vergaderingen. Dit werpt geen goed licht op de Britse discipline.’

Maar meneer Nadir heeft nooit geprobeerd Callum en Daisy te disciplineren.

Zondag 3 mei

Ik kan tegenwoordig beter opschieten met Alex’ moeder, maar het samenleven met Catrina blijft een uitdaging.

Misschien is Catrina’s botheid iets Hongaars. Ze heeft wel eens gezegd dat Hongaren altijd de waarheid spreken, terwijl Britten ‘vreselijke leugenaars zijn, die zeggen dat je er prima uitziet, zelfs als er een grote vogelpoep op je schouder zit’.

Vanmorgen zei Catrina tegen me dat Alex en ik snel moeten trouwen. Anders denkt de familie Dalton dat ik een prostituee ben.

‘De Daltons zijn erg veroordelend, Juliette,’ zei Catrina. ‘Ze houden niet van ongetrouwde mannen en vrouwen die samenwonen. Ze zullen zeggen dat je een slet bent en je tijdens lunches beschadigd servies geven. Het zijn conservatieve mensen. Ze hebben me jarenlang gemeden omdat mijn trouwjurk modieuze schoudervullingen had.’

Maar waarschijnlijk werd Catrina genegeerd omdat ze een jonge, blonde buitenlandse was die Harold Dalton van zijn eerste vrouw had afgepakt en het gelukkige gezin had gebroken.

‘Tegenwoordig wonen veel ongetrouwde stellen samen,’ zei ik. ‘Dat is normaal. Alex en ik wilden deze zomer trouwen. Door de pandemie is dat uitgesteld.’

‘Oh ja, Juliette,’ zei Catrina. ‘De familie zal begrijpen dat dit ongewone tijden zijn. De kerken zijn gesloten. Je kunt nu

niet trouwen. Maar de familie Dalton zal van je verwachten dat je ‘ja’ zegt zodra de kerkdeuren weer opengaan.’

Middag

Ik heb net met Alex gesproken over Catrina’s opmerkingen over prostituees.

‘Je geeft meestal niet om wat mensen van je denken,’ zei Alex. ‘Anders zou je op zondagochtend niet in je pyjama naar de supermarkt gaan. Je onverschilligheid ten opzichte van de publieke opinie is een van je meest innemende eigenschappen.’

‘Ik geef er wel om, omwille van Daisy,’ zei ik. ‘Ik wil dat je familie haar accepteert.’

‘Als het helpt, ben ik bereid om te trouwen zodra de kerken weer open zijn,’ zei Alex. ‘Het probleem is alleen dat niemand weet wanneer dat zal zijn.’

Laat in de avond

Ik heb net Contagion gekeken in de gezellige filmkamer van Alex. Achteraf gezien was het een slechte film om te kijken tijdens een pandemie, omdat hij een veel te grafische weergave geeft van een samenleving die gek wordt tijdens een uitbraak van een dodelijk virus.

Bovendien hadden we de zevenjarige Callum niet met ons mee moeten laten kijken. Hij raakte helemaal in de war tijdens de scène waarin de supermarkt werd geplunderd en zei dat we weg moesten blijven bij de Co-op, anders zouden we misschien worden neergeschoten.

Gelukkig kalmeerde Catrina Callum door de filmkamer binnen te stormen en te zeggen: ‘Wees stil, in godsnaam. Als ik

mijn schoonheidsslaapje niet krijg, zie je morgenochtend een vervallen oud lijk'.

Maandag 4 mei

Vanmorgen even schrikken – Mam dacht dat ze haar gezichtsvermogen verloor door diabetes. Ze belde me om 7 uur ‘s ochtends op en zei dat het scherm van haar mobiele telefoon wazig was.

‘Door dat virus is mijn diabetes verergerd’, brabbelde Mam. ‘Ik word blind.’

Ik raakte eerst ook in paniek, maar toen herinnerde ik me dat Mam’s handen meestal onder de olie zitten na haar gebakken ontbijt om 6 uur ‘s ochtends.

‘Heb je geprobeerd het scherm schoon te maken, mam?’, stelde ik voor.

Dat had ze niet gedaan. Nadat ik haar telefoon even had afgeveegd, verdween het wazige scherm op miraculeuze wijze.

‘Je moet stoppen met dat gebakken ontbijt,’ zei ik tegen Mam. ‘Nog niet zo lang geleden lag je in het ziekenhuis met het coronavirus en had je moeite met ademen. De verpleegsters zeiden dat als je niet zwaarlijvig was geweest, je misschien geen beademingsapparaat nodig had gehad. Gebakken voedsel om 6 uur ‘s ochtends helpt je niet.’

‘Ik ben veel afgevallen sinds ik uit het ziekenhuis ben gekomen,’ zei Mam.

‘Ben je echt afgevallen?’ vroeg ik. ‘Of zijn de batterijen van de elektrische weegschaal weer leeg en schat je je gewichtsverlies?’

Mam gaf toe dat ze een schatting had gemaakt.

‘Maar ik heb het nu echt onder controle, Jules,’ zei Mam. ‘Dat verblijf in het ziekenhuis heeft me zo bang gemaakt dat ik ben gaan diëten. Ik ga fit worden en geen troep meer eten.’

Ik zal mijn best doen om haar te steunen, maar Mam's diëten zijn vaak minder gezond dan haar normale eetpatroon. Ze voegt eigenlijk gewoon sinaasappelsap toe aan haar huidige calorie-inname.

Middag

Neef John Boy heeft zojuist een aankondiging gedaan. Hij neemt de schoonmaak- en wastaken op het landgoed van Dalton over, omdat niemand anders aan zijn hoge huishoudelijke normen voldoet.

‘Jullie weten geen van allen hoe je goed moet schoonmaken,’ beschuldigde John Boy. ‘Er zijn legernormen, brute kracht en deskundige chemische kennis voor nodig om deze plek spic en span te houden, en ik ben de enige met de juiste opleiding.’

‘We kunnen je niet alle schoonmaak- en waswerkzaamheden alleen laten doen,’ zei ik. ‘Dat zou niet eerlijk zijn.’

‘Eerlijkheid doet hier niet ter zake,’ zei John Boy. ‘Een mooi huis als dit verdient het om goed schoongemaakt te worden. Ik heb je gisteren betrappt toen je een dweilemmen vulde met *gewoon* schoonmaakmiddel, Jules. Gelukkig heb ik je tegengehouden. Je had deze prachtige hardhouten vloeren kunnen verpesten.’

John Boy heeft de hele ochtend met ontbloot bovenlijf en gespieerde armen het huis gepoetst tot het glom.

Af en toe pauzeert hij voor een kopje thee met vijf suikerklontjes en een pakje custard cream koekjes, terwijl hij zijn prothese op een kruk laat rusten en zelf op zijn stomp uitslag smeert.

Dinsdag 5 mei

Gisteren zijn slechts 300 Britten overleden aan het coronavirus.

Slechts.

Het is een slechte dag als je 300 doden viert, maar dit ‘lage’ aantal suggereert dat we eindelijk over de piek van het virus heen zijn.

In april was het aantal doden torenhoog, met duizenden doden per dag. Dus 300 lijkt een behoorlijk goed aantal, hoewel dat natuurlijk niet zo is als je een van die 300 bent.

De regering zegt dat we binnenkort meer naar buiten mogen. *En* sommige geselecteerde Greggs-bakkerijen gaan open. Dus we kunnen meer sporten en onszelf daarna belonen met een worstenbroodje of een vleespastei.

Middag

Schokkend nieuws.

Een wetenschapper van de regering is betrapt op het overtreden van de lockdownmaatregelen. Hij reisde naar zijn geliefde in een andere stad en overtrad daarmee de regels voor sociale afstand.

De regeringswetenschapper is afgetreden omdat hij een enorme hypocriet is, maar het is nog steeds een grote klap voor het nationale moreel. Onze adviseurs zouden het goede voorbeeld moeten geven. Wat volgt er nu? Leraren die door de gangen van de school rennen?

De Facebookpagina van Great Oakley staat nu vol met complottheorieën, waarin wordt beweerd dat Covid-19 niet echt bestaat en is verzonnen om de bevolking te controleren.

Een dame is ervan overtuigd dat Unilever hierachter zit en spoort mensen aan om hun eigen zeep te maken van natuurlijke producten zoals kokosolie, lavendel en bijtende ammoniak.

Eerlijk gezegd, als er een samenzwering is om de bevolking te controleren, werkt die niet. De politie twittert nog steeds foto's van 'schaamteloze' burgers die dronken karaokefeestjes houden, en het gerucht gaat dat sommige *pubs* in Leicester open zijn.

Ik zeg dit met alle respect, als dochter van een pub-uitbater en -uitbaatster, maar niemand *hoeft* naar de pub te gaan. Waarom kunnen mensen niet gewoon thuis drinken? Dat is wat iedereen hier doet, als ik afa op de recyclingbakken.

Woensdag 6 mei

Er is een onwaarschijnlijke lockdown-vriendschap ontstaan tussen mijn welgestelde schoonmoeder, Catrina, en mijn neefje Callum, die altijd een hoodie draagt.

De rest van ons raakt geïrriteerd door de zevenjarige Callum die letterlijk tegen de muren opspringt, maar Catrina schudt van het lachen als Callum kussens om zijn middel bindt en zich tegen het metselwerk werpt.

Catrina zegt dat Callum haar doet denken aan Alex toen hij klein was. 'Vol energie en zo opgewekt!'

Alex houdt zijn lippen stijf op elkaar als Catrina dat zegt en verlaat de kamer.

Halverwege de ochtend

Ik heb net even met Althea gezoomd. Ik heb haar lichtelijk boze gezicht al meer dan een maand niet gezien, dus het was leuk om haar woedende, donkere wenkbrauwen te zien via een gepixelde videocall.

Althea droeg tijdens het gesprek een extreem schraal tiedye bikini, die verloren en ongepast leek rond haar weelderige rondingen.

‘Waarom draag je een bikini?’ vroeg ik.

‘Waarom zou ik geen bikini dragen?’ vroeg Althea, terwijl ze haar zwarte krullenbos heen en weer gooide. ‘Wat heb je tegen het vrouwelijk lichaam?’

‘Ik heb geen probleem met het vrouwelijk lichaam,’ zei ik. ‘Je hebt eerder naakt de deur voor me opengedaan. Mijn probleem is die dunne bikinibandjes. Als ze menselijke stemmen hadden, zouden ze het uitschreeuwen van de pijn. Elke keer als je voorover leunt, ben ik bang dat de bandjes zullen breken en je borsten naar voren zullen tuimelen en het computerscherm zullen vernielen.’

‘Ja, ze zijn wel een paar keer uit gevallen,’ gaf Althea toe. ‘Maar ze hebben nog nooit iets kapotgemaakt.’

‘Waar is Wolfgang?’ vroeg ik.

‘In de temazcal,’ zei Althea.

‘De wat?’ vroeg ik.

‘Het is een soort mini-saunagrot die door inheemse volkeren wordt gebruikt voor spirituele erediensten,’ zei Althea. ‘Je zit in het donker met hete stenen en ervaart wedergeboorte en ontwaking.’

‘Maar we zitten in lockdown,’ zei ik. ‘Zelfs Greggs-bakkerijen zijn nog niet open. Hoe heb je toegang tot een zweverige hippie-spirituele faciliteit?’

‘Ik heb mijn eigen temazcal in de tuin gebouwd,’ zei Althea, terwijl ze de camera van haar telefoon omdraaide om een zwart brok vuil zeildoek te laten zien. ‘Vandaar de bikini.’ De vierjarige Wolfgang rende naakt in en uit de zeildoektent en zong met een hoge stem over Moeder Aarde.

‘Het lijkt wel een vuilnisbelt,’ zei ik.

‘Binnen is het beter,’ zei Althea. ‘Er zijn sjaals en kussens. Ik heb een goede spirituele reiniging nodig, Julesy. Ik neem veel negatieve boodschappen en stress in me op tijdens deze hele pandemie. Mijn gevoelige kunstenaarsziel moet gezuiverd worden.’

Althea is zeker een kunstenaar, maar of ze ook gevoelig is, valt te betwijfelen als ze op het punt staat de dag door te brengen op een hete, zonloze vuilnisbelt.

Ik denk niet dat een gevoelig persoon dat zou doen.

Donderdag 7 mei

Laura en Zach hebben vanmiddag een picknick voor iedereen georganiseerd op het oostelijke gazon. Het was leuk, hoewel misschien minder voor Laura en Zach, omdat baby Bear tegenwoordig erg beweeglijk is.

De achttien maanden oude Bear lijkt op zijn ouders, met zijn heldere blonde haar en belachelijk lange benen. Hij kan nu al behoorlijk snel lopen en gaat binnen enkele seconden van een stilstand naar tien meter. Erger nog, hij is te jong om ‘STOP!’ of ‘EET DIE TAK NIET OP!’ te begrijpen.

Laura en Zach namen de coronamaatregelen tijdens de picknick heel serieus en deelden geïllustreerde printjes uit over

de gevaren van het delen van eten. Gelukkig wilde niemand van ons iets delen.

De biologische preisoep en het gekiemde brood bleven stevig op de picknickdeken van Laura en Zach liggen. De gigantische varkensvleespastei, cupcakes, kleine driehoekige sandwiches en kommen met Kettle Chips bleven aan onze kant.

Avond

Vanavond klappen we voor de NHS. Er klappen nu minder mensen in het dorp, maar wij van het Dalton Estate komen nog steeds elke donderdag om 20.00 uur stipt opdagen. Waarschijnlijk zal onze familie tot 2030 blijven klappen. We zijn die artsen en verpleegkundigen zo dankbaar dat ze het leven van Mam hebben gered. Klappen is het minste wat we kunnen doen.

Vrijdag 8 mei

Alex had vanochtend een telefoongesprek met iemand die Jonathan Antelope heet. Hij beweerde dat Antelope een gerespecteerde Oostenrijkse achternaam is en ‘helemaal niet grappig’. Maar hij kon zijn lachen niet inhouden toen ik zijn studeerkamer binnenkwam met Daisy’s rendieroren op.

Avond

Daisy is in opstand gekomen. Ze weigert te slapen in de luxe slaapkamer die voor haar is ingericht in Alex Towers en kruipt steeds in het tweepersoonsbed van Alex en mij.

Dit betekent dat Alex vaak in de logeerkamer slaapt, wat een ongelooflijk onromantische situatie is voor twee pas verloofde mensen.

Ik heb eerder mijn moeder gebeld voor advies, maar ze gaf me een preek en maakte me alleen maar verdrietiger.

‘Wat ben je in hemelsnaam aan het doen, Daisy in jouw bed laten slapen?’ brulde Mam.

‘Dat doe ik niet,’ zei ik. ‘Ze wil niet in haar eigen bed blijven. Ze klimt eruit.’

‘Bed?’ zei Mam. ‘Daisy hoort in een hoog ledikantje met spijlen te slapen, zodat ze niet weg kan.’

‘In de babyboeken staat dat kinderen vanaf drie jaar in een normaal bed moeten slapen,’ zei ik.

‘Onzin,’ zei Mam. ‘Ik heb jullie in wiegjes gelaten totdat jullie benen te lang werden. Ik heb pas verandering aangebracht toen jullie getrappel tegen de wiegjes me wakker maakte.’

‘Hoe kon je me dat aandoen?’ zei ik. ‘Je had mijn groei kunnen belemmeren. Zowel fysiek als emotioneel.’

‘Het was het minste van twee kwaden,’ zei Mam. ‘Ik heb mijn slaap nodig, Julesy. Als ik moe ben, heb ik een vreselijk humeur.’

‘Je hebt altijd een vreselijk humeur,’ zei ik.

‘Ja,’ zei Mam. ‘Dus stel je voor hoe erg ik ben als ik moe ben.’

‘Ik kan Daisy nu geen babybedje geven,’ zei ik. ‘Het is te laat. Ze heeft de smaak van vrijheid geproefd. Ze gaat niet meer terug achter tralies.’

‘Je bent te soft,’ zei Mam. ‘Dat krijg je als je maar één kind hebt. Je voelt je schuldig als je ze disciplineert. Je moet nog een baby nemen. Dan heb je geen tijd om je schuldig te voelen.’

‘We willen nog een kind,’ zei ik. ‘Maar Alex staat erop dat we eerst trouwen. En bruiloften zijn op dit moment uit den boze.’

‘Trouwen is tegenwoordig niet meer nodig,’ zei Mam. ‘Alex leeft in het verleden.’

‘Misschien,’ zei ik. ‘Maar hij zal niet van gedachten veranderen. Ik weet hoe hij is. Hij is traditioneel. En ik wil ook trouwen. Ik ben romantisch.’

‘Als je wilt trouwen, kun je maar beter opschieten,’ zei Mam. ‘Alle bruiden die door de lockdown zijn uitgesteld, schuiven hun bruiloft naar voren. Ik heb gehoord dat 2021 al volgeboekt is.’

Ik moet met Alex praten.

Ik wil niet tot 2022 wachten om te trouwen.

Daisy heeft eerder dan 2023 een broertje of zusje nodig, zodat ik kan stoppen met haar te verwennen en mijn eigen bed terug kan krijgen.

23.00 uur

Ik heb met Alex gesproken. Hij wil ook niet jaren wachten op een baby, maar hij weigert nog steeds om me zwanger te maken voordat we getrouwd zijn.

‘Dat is niet de juiste manier om dingen te doen,’ zei Alex. ‘Kijk, mijn vader is nog niet zo lang geleden overleden. Hij keurde kinderen buiten het huwelijk af. Nu hij dood is, wil ik het goed doen voor hem. Toen hij nog leefde, heb ik dat nooit gedaan.’

‘Maar bruiloften zijn momenteel verboden,’ zei ik.

‘Laten we dan trouwen zodra het verbod is opgeheven,’ zei Alex. ‘Er wordt gezegd dat alles in juli weer open gaat. Het verbod op bruiloften zal dan zeker worden opgeheven, of kort daarna. Ik weet zeker dat we een locatie kunnen vinden die bereid is om een boeking voor het najaar aan te nemen.’

Akkoord.

Ik ben HEEL enthousiast.

Misschien gaan we dit jaar toch nog trouwen.

Zaterdag 9 mei

Bezoek van Nick

Nick kwam vanochtend aan bij het Dalton Estate om Daisy op te halen voor zijn tweewekelijkse weekendbezoek. Hij zag er onverzorgd uit en had een enorme gemberbruine lockdownbaard.

Alex is tijdens de lockdown gladgeschoren gebleven en heeft zelfs zijn eigen nette, zwarte haar geknipt om er verzorgd en representatief uit te zien.

Typisch Nick, mijn onbetrouwbare ex-partner, om het tegenovergestelde te doen. Zes weken thuisblijven hebben hem veranderd in een bergbewoner zonder spieren.

‘Wat is dat voor look?’ vroeg ik Nick. ‘Ironische zwerver?’

‘Een zwerver zou geen Adidas-sportschoenen en een Tate Modern-T-shirt dragen,’ zei Nick, terwijl hij met zijn hand door zijn dunner wordende bruine haar streek.

‘Misschien wel,’ zei ik. ‘Als ze ironisch waren.’

‘Ga met je tijd mee, Julesy,’ zei Nick. ‘Het is lockdown-mode. Alle mannen in het dorp rocken de grunge-look uit de jaren 90.

Dat is waar. Onze plaatselijke Co-op zit vol met Kurt Cobain-lookalikes, die de scheerproducten links laten liggen en zaadjes kopen voor hun pas aangelegde moestuintjes. Het is duidelijk dat de meeste mannen zich alleen scheren om er op hun werk dynamisch uit te zien en dat ze niets geven om de vrouwen in hun leven. Iemand zou dit moeten vertellen aan de mensen van de Gillette-scheercampagne. Ze zouden kunnen stoppen met het inhuren van vrouwelijke modellen en zo een fortuin kunnen besparen.

‘Je bent een half uur te laat om Daisy op te halen,’ zei ik. ‘Je zou nu vroeg moeten zijn, nu je je dagelijkse verzorging hebt laten vallen.’

‘Nou, het kostte me *minstens* 20 minuten om deze stomme, lange oprit af te lopen’, klaagde Nick. ‘Ik bedoel, wie heeft er nou zo’n lange oprit nodig?’

Maar 20 minuten is overdreven. De wandeling over de oprit duurt drie minuten, maar voelt langer aan. Ik weet dit omdat ik het heb getimed. Het is zwaar werk om over grind te lopen.

Nick heeft Daisy nu meegenomen naar zijn huis voor een ‘leuk’ dagje schoonmaken van de keukenkastjes met oma. Hij probeerde het spannend te laten klinken, maar ik hoorde de ellende in zijn stem.

Soms heb ik medelijden met Nick, maar meestal denk ik dat hij zijn eigen ellende heeft veroorzaakt. Als hij me niet had bedrogen met mijn beste vriendin en een kind met haar had gekregen, zou hij nu geen alleenstaande ouder zijn, die tijdens

de lockdown bij zijn moeder woont met een slecht opgevoede peuter.

Zondag 10 mei

Bezoek van Nick

Vanmorgen gezellig gezoomd met Mam en Pap.

Ons gesprek ging over gezondheid en Covid-19, zoals elk gesprek op dit moment.

Mam is aan de beterende hand na haar vreselijke ervaring met het coronavirus, maar ze ziet er nog steeds bleek uit. Dat komt deels doordat haar roze haar weer blond aan het worden is. Ze heeft sinds haar ziekte geen moeite gedaan om het opnieuw te verven. Ook is haar borst nog steeds niet helemaal in orde.

‘Ik maak me geen zorgen,’ benadrukte Mam. ‘Je oma rookt 40 sigaretten per dag en ze is al in de 80. Je hoeft alleen maar naar onze familie te kijken om te zien dat we grote longen hebben. Ik heb cup E en je oma heeft cup F.’

Pap zegt dat Mam zijn gezonde levensstijl moet volgen om haar te beschermen tegen toekomstige ziektes en om zich beter te voelen.

‘Ik ben Covid-vrij gebleven, zelfs toen ik een huis deelde met een besmet persoon,’ pochte Pap. ‘Volkorenbrood, fietsen en elke ochtend een koude douche hebben mijn immuunsysteem in topconditie gehouden.’

Mam zei dat ze binnenkort zal afvallen, maar niet deze week. Misschien volgende week.

‘Het ziekenhuis zegt dat mijn longen een beetje aangetast zijn,’ zei Mam. ‘Dus beter voorkomen dan genezen. Ik moet beter voor mezelf gaan zorgen.’

Ja. Dat moet ze zeker doen.

19.00 uur

Er staan grote veranderingen op stapel.

De regering heeft zojuist een ‘routekaart uit de lockdown’ aangekondigd, te beginnen met onbeperkte lichaamsbeweging vanaf woensdag.

Natuurlijk heeft iedereen dit geïnterpreteerd als: ‘Waarom zou je niet vandaag beginnen, wat maakt het uit?’

Ik heb eerder een korte wandeling naar de Co-op gemaakt en zag de helft van het dorp in hun joggingkleding.

Omdat we niet langer de hele dag thuis hoeven te blijven, is de slogan ‘blijf veilig, blijf thuis’ veranderd in ‘blijf alert’.

Dit lijkt me volkomen zinloos. Alert blijven voor wat? Een onzichtbaar virus dat ons plotseling overvalt?

Zelfs Alex, die meestal mensen in leidinggevende posities steunt (‘het is een zware baan, Juliette’), is het ermee eens dat de nieuwe slogan ‘beter kan’.

Er waren ook nog enkele andere aankondigingen, waarvan de belangrijkste was dat in juni meer kinderen weer naar school mogen.

Callum begon te huilen toen hij het nieuws hoorde en riep: ‘Waarom, Boris? Waarom?’

21.00 uur

Over twee dagen is het Laura’s verjaardag, maar we weten niet goed wat we moeten doen.

Ik wil een soort feestelijk etentje organiseren, maar dat is lastig omdat Laura niet van wittebroodjes, worstenbroodjes of

cake houdt en zelden alcohol drinkt. En hoe vier je iets zonder deze dingen?

Maandag 11 mei

Althea belde net om me eraan te herinneren dat ik dankbaar moet zijn voor wat ik heb.

‘Vandaag ben ik dankbaar voor mijn zelfverzekerde, vrolijke vierjarige,’ zei Althea. ‘Wolfgang heeft de Fire Starter-dans nu echt onder de knie. Hij gooit met zijn haar en zwaait met zijn armen. Wat een schatje.’

‘Je hoeft me er niet aan te herinneren om mijn zegeningen te tellen,’ zei ik. ‘Ik heb net gehoord dat de plaatselijke fish and chips-zaak weer open is voor afhaalmaaltijden. Ik was net bezig met mijn eigen vreugdedansje toen je belde.’

16.00 uur

Brandi heeft net een e-mail ontvangen van Callums school.

Beste ouders en verzorgers,

U bent ongetwijfeld op de hoogte dat Boris en zijn trawanten hebben besloten dat scholen vanaf juni meer leerlingen moeten toelaten.

Wij vinden dit een vreselijke beslissing, maar als nederige ambtenaren wordt van ons verwacht dat we alle instructies van de overheid zonder morren uitvoeren.

Als u overweegt uw kind in juni weer naar school te sturen, raad ik u dat ten zeerste af.

We runnen momenteel een minigevangenis, waar leerlingen aan eenzame bureaus zitten, films met twijfelachtige educatieve waarde bekijken en treurig staren naar de lege bureaus waar hun vrienden ooit zaten.

Tijdens de pauze hebben de kinderen hun eigen, door de overheid verstrekte bal om alleen mee te stuiteren op het koude, grijze asfalt.

Bovendien leren de kinderen heel weinig, omdat de leraren het te druk hebben met de voortdurende veranderingen in de overheidsregels om nog les te kunnen geven. We zijn overwerkt en onderbetaald, in tegenstelling tot wat onlangs op de Facebook-pagina van de school is gepost. Er is niets mis mee dat leraren campingstoelen mee naar school nemen, lachen of genieten van een koud drankje op het schoolplein in de zon. En het was bruisend water, geen gin-tonic.

*Met vriendelijke groet,
Derek Blowers, schoolhoofd*

Dinsdag 12 mei

Over twee dagen is het Laura's verjaardag.

Ik heb mijn hersenen gepijnigd om ideeën te bedenken voor een feestje met sociale afstand, maar het beste wat ik kan bedenken is weer een picknick op het gazon van het Dalton Estate. Dat betekent dat Mam en Pap ook mee kunnen komen, want het is buiten.

Technisch gezien mogen we niet met andere huishoudens samenkomen. Maar dr. Slaughter heeft gezegd dat Mam en Pap nu familie mogen ontmoeten, zolang ze maar buiten zijn en afstand houden. Dr. Slaughter heeft veel medische

studies gelezen en is van mening dat Mam en Pap allebei minstens een paar maanden immuun zijn voor Covid-19, wat sommige voorzichtige wetenschappers ook mogen zeggen over dit onderwerp. Hij heeft Mam zelfs een briefje geschreven waarin hij zegt dat het zien van haar familie een heilzaam effect op haar gezondheid zal hebben.

Mam volgt meestal nooit het advies van Dr. Slaughter op (minder spek eten, enz.), maar als het iets is wat ze zelf wil doen (een koekje eten als je bloedsuikerspiegel daalt), luistert ze aandachtig.

Een picknick zal Laura waarschijnlijk wel bevallen, want ze houdt van eenvoudige verjaardagsfeestjes in de buitenlucht.

Toen we kinderen waren, hield Laura ervan om vogels te spotten, door het platteland te wandelen en afval langs de rivier op te ruimen als activiteiten voor haar verjaardagsfeestje. Verbazingwekkend genoeg kwam elk kind dat ze had uitgenodigd ook echt opdagen, behalve één met een allergie voor latex handschoenen.

Woensdag 13 mei

Vandaag zijn de versoepelingsmaatregelen van de regering van kracht geworden. Het komt erop neer dat we onbeperkt naar buiten mogen om te sporten en ook tuincentra mogen bezoeken.

Catrina vierde dit door een Hongaarse crêpetaart met pruimenjam te maken. Ze sneed grote stukken van het zware dessert voor ons en zei dat we veel moesten eten en dik moesten worden om ons tegen het virus te beschermen.

Het is ongelooflijk dat Catrina, die uitzonderlijk slank is, pannenkoeken en pruimenjam kan eten zonder aan te komen, maar ze slaat meestal het ontbijt over.

‘Mijn zus en ik zijn opgegroeid met dit dessert,’ lachte Catrina. ‘We waren zulke mollige en gezonde kinderen, als kleine, ronde puddinkjes. Dat was een eeuwigheid geleden, voordat ik mijn tanden liet corrigeren. We waren lelijk, maar gelukkig.’

Catrina wilde een groot stuk taart bewaren voor baby Bear, maar ik legde uit dat Bear geen tarwe of suiker mag eten.

‘Wat is er mis met tarwe en suiker?’ vroeg Catrina. ‘Het helpt je warm te blijven tijdens de lange, koude winter.’

‘Laura vindt het ongezond,’ zei ik. ‘Ze geeft Bear bieten cake en pudding gemaakt van avocado’s.’

Catrina keek Alex toen weemoedig aan en zei: ‘Je geeft me toch binnenkort een kleinkind, hè Alex? Een kleinkind dat mijn laagjestaart mag eten?’

‘Alex wil geen tweede kind voordat we getrouwd zijn,’ zei ik, misschien een beetje bijtend.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Catrina. ‘Je kunt geen kind krijgen buiten het huwelijk. Het zou een bastaard worden genoemd en het slechtste stuk vlees krijgen bij het avondeten.’

‘Het is tegenwoordig heel normaal om kinderen buiten het huwelijk te krijgen,’ zei ik. ‘En Daisy heeft voor 2023 een broertje of zusje nodig.’

‘Ja, dat klopt,’ beaamde Catrina. ‘Waarom zou je wachten tot 2023? Iedereen weet dat dat astrologisch gezien een slecht jaar is.’

Ik keek Alex triomfantelijk aan. ‘Zie je wel?’ zei ik. ‘Een slecht jaar. We kunnen niet tot dan wachten.’

‘Ik heb je al gezegd dat we gaan trouwen zodra het huwelijksverbod is opgeheven’, zei Alex. ‘Er zullen nog meer beperkingen worden opgeheven. Heb gewoon geduld.’

Maar geduld is nooit mijn sterkste punt geweest. Als dat wel zo was, zou ik een multipack chocoladerepen kunnen kopen en ze niet allemaal op één dag opeten.

Middag

Pap belde net om te vertellen hoe blij hij was dat hij meer dan één keer per dag naar buiten mocht.

‘Ik heb enorm genoten van deze ochtend,’ zei hij. ‘Ik heb gejogd, gefietst, een stevige wandeling door het bos gemaakt en ben daarna naar het kerkhof gelopen om rustig na te denken over de dood. Het was fantastisch.’

‘Heeft Mam ook met je mee gesport?’ vroeg ik.

‘Nee, je moeder zegt dat ze nog niet helemaal klaar is om te sporten,’ zei Pap. ‘Maar ze is wel bezig met een aantal positieve veranderingen op gezondheidsgebied.’

‘Zoals wat?’ vroeg ik.

‘Ze heeft een heleboel van die met chocolade omhulde mueslirepen gekocht,’ zei Pap.

‘Ze heeft groenten en lichaamsbeweging nodig,’ zei ik. ‘Geen suiker in gezonder ogende verpakkingen.’

‘Je kent je moeder,’ zei Pap. ‘Als ik voedzame groentesoep of een stevige ochtendwandeling voorstel, leidt dat alleen maar tot gevloek.’

Ik hoop dat Mam snel wakker wordt en de cafeïnevrije koffie ruikt. Niet zo lang geleden lag ze op de intensive care met het coronavirus.

Ze moet beter voor haar gezondheid gaan zorgen. Er komt misschien geen tweede kans.

Donderdag 14 mei

Laura's verjaardag

Ik ben even langs het gastenverblijf gegaan om Laura een gelukkige verjaardag te wensen en een ontsmet cadeautje af te geven.

Ik heb een wetenschappelijk boek over virussen voor Laura gekocht, dat ze volgens mij zowel actueel als leuk zal vinden. Mijn eenvoudige cadeau werd echter overschaduwd door de overdreven opzichtige cadeaus van andere familieleden.

Een bescheiden boek kan niet concurreren met een levenslange luxe spabehandeling in een Dalton Wellness-faciliteit (Alex), een reis om het noorderlicht te zien (Zach) of een diamanten tennisarmband (Catrina).

Avond

Heerlijke middag in de tuin om Laura's verjaardag te vieren. Maar toen mam en Pap aankwamen, kregen ze ruzie omdat Mam een chocoladetaart had meegenomen.

‘Dat is slecht voor je, Shirley,’ hield Pap vol. ‘Sara Lee is geen vriend van diabetici. En je weet dat we geen eten mogen delen. Die taart is te groot voor ons tweeën.’

‘Het is ongeleefd om gezond eten mee te nemen naar een feestje, Bob,’ wierp Mam terug. ‘Trouwens, ik mag nog één keer lekker genieten. Vanaf volgende week wordt het leven ellendig.’